

34563 - То ҳадди тавонатон аз Аллоҳ битарсед

савол

Мо гурӯҳе аз дӯстон будем, ки барои баҳсу гуфтугӯ атрофи масъалаҳои динӣ ва дунявӣ чамъ меомадем. Дар яке аз чунин нишастҳо яке аз ҳозирин саволе матраҳ кард ва гуфт: Оё як мусалмон метавонад зиндагии худро сад дар сад исломӣ ба роҳ монад, дар ҳоле ки ҳамзамон дар ҷомеаи худ зиндагӣ мекунад ва бо он муомила ва ҳамзистӣ дорад — бо тамоми паҳлуҳои мусбат ва манфӣ, таъсиргузор ва таъсирпазирии он? Яъне ба ибораи дигар, агар ӯ бихоҳад аз ҳар он чи Аллоҳ ҳаром гардондааст, комилан дурӣ ҷӯяд, аз тамоми он чи дар Китоби карими Худ ҳалол намудааст, баҳраманд шавад, ҳамчунин мувофиқи суннати паёмбари баргузидаи Ё (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) амал кунад — дар он чи иҷоза додааст, пайравӣ намояд ва аз он чи манъ кардааст, худдорӣ кунад, оё чунин зиндагӣ дар шароити ҷомеаи имрӯза имконпазир аст?

Ҷавоби муфассал

Мусалмон маъсум (беҳато) нест. Ҳар як фарзанди Одам хатокор аст (ногузир ба хато роҳ медиҳад) ва беҳтарин хатокорон ононе ҳастанд, ки пайваста тавба мекунанд, чунонки дар ҳадиси шариф омадааст. Бо вучуди ин, барои мусалмон имконпазир аст, ки дар ҷомеаи исломӣ зиндагӣ намуда, то ҳадди тавоноии худ дини худро ҳифз ва риоя кунад, бо таъба фармудаи Аллоҳ таъоло:

فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ

سورة التغابن: ١٦

«Пас то ҳадди тавонатон аз Аллоҳ битарсед». (Сураи Тағобун: 16).

Ин ҳолат ба дини ӯ осеб намерасонад, агар баъзе иштибоҳҳои аз ӯ сар зананд, ки қасдан анҷом надиҳад, ё он амалҳоро бар асоси иҷтиҳод, донишу маълумоти мавҷудаи худ ҷоиш пиндошта бошад, ё дар бораи онҳо аз бархе аз аҳли илм пурсиш карда, фатвое гирифта

бошад, вале он фатво бо Шариати пок мувофиқат накарда бошад.

Хулоса, вазифаи мусалмон он аст, ки то ҳадди тавоноӣ аз Аллоҳ битарсад, он чиро ки Аллоҳ бар ӯ ҳаром гардондааст, ҳаром бидонад, ва дар иҷрои он чи Аллоҳ бар ӯ фарз намудааст, саъю кӯшиш намояд. Ва агар лағжиш ё хатое аз ӯ сар зад, бояд ғавран ба тавбаи ростин ва холисона шитобад.